

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΡΑΚ ΤΗΣ ΙΟΡΔΑΝΙΑΣ.

Τὴν Κυριακὴν τῶν Μυροφόρων, 6^{ον}/ 19^{ον} Μαΐου 2013, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐτέλεσε θείαν Λειτουργίαν εἰς τὴν πόλιν Κάρακ τῆς νοτίου Ἰορδανίας.

Εἰς τὴν κώμην ταύτην, γνωστὴν εἰς τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴν ὡς Κυριακούπολιν, ἀριθμοῦσαν μετὰ τῶν περιχώρων σήμερον δέκα χιλιάδας κατοίκους ὑπάρχει ἀνέκαθεν Ἑλληνορθόδοξος, (Rum Orthodox) Κοινότης ἀποτελουμένη ἐκ δύο χιλιάδων μελῶν περίπου. Προϊστάμενος τῆς Κοινότητος ταύτης εἶναι ὁ πρεσβύτερος π. Ἰωάννης.

Εἰς τὴν κώμην ταύτην προσῆλθεν ὁ Μακαριώτατος τὴν πρωΐαν τῆς ὡς ἄνω ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐν Ἀμμάν Μητροπόλεως, ἔνθα εἶχε διανυκτερεύσει ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.

Φθάσας ὁ Μακαριώτατος, ἐγένετο δεκτός μέ τιμὰς ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας τῆς Πόλεως, τῶν Προσκόπων καὶ ἐν συνεχείᾳ πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Πατριαρχείου ὑπὸ τῶν ἐνδεδυμένων ἱερέων τῶν ὁμόρων κωμῶν καὶ τοῦ Προϊσταμένου τοῦ ἱεροῦ τούτου ναοῦ, αἰδεσιμωτάτου πρεσβυτέρου π. Ἰωάννου.

Ὁ Μακαριώτατος ἐνδυθεὶς μανδύαν, προεξῆρξεν τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου, ἐν συνεχείᾳ δέ λαβὼν καιρὸν καὶ ἐνδυθεὶς πλήρη Ἀρχιερατικὴν στολὴν προεξῆρξεν τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου, τοῦ Προϊσταμένου τοῦ ναοῦ τούτου π. Ἰωάννου καὶ ἄλλων ἱερέων ὁμόρων κωμῶν τῆς πόλεως Κάρακ.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον εἰς τοὺς πληρώσαντας τὸν ναὸν πιστοὺς, ἔχοντα ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ὡφθη φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν, λάμπων ἀπὸ τοῦ τάφου ὠραῖος Χριστὸς ὁ Κύριος. Ἄιδης ἡχμαλώτισταί, Σατάν ἡφάνισται, χαίρει κόσμου τὰ πέρατα, χορεύει ἡ κτίσις, μεγέθει ἐορτάζουσα, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τοῦ πανσόφου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ τῶν Μυροφόρων σὺν τούτοις, γυναικῶν γεραίρει τὴν πανήγυριν», ψάλλει ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐσεβεῖς Χριστιανοί,

Ὦντως ἀγαπητοί μου, «χαίρει κόσμου τὰ πέρατα, χορεύει ἡ κτίσις, μέλπει ἐορτάζουσα ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, ἐπὶ τῇ σήμερον τελουμένη μνήμῃ τῶν Ἁγίων Μυροφόρων γυναικῶν ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐν κρυπτῷ μαθητοῦ τοῦ Χριστοῦ Ἰωσήφ τοῦ πανσόφου καὶ Νικοδήμου. Καὶ τοῦτο διότι αἱ μὲν Μυροφόροι γυναῖκες ἐγένοντο μάρτυρες ἀψευδεῖς καὶ πρῶται τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ δὲ Ἰωσήφ καὶ Νικόδημος ἐγένοντο μάρτυρες ἀψευδεῖς τῆς τριημέρου ταφῆς τοῦ Χριστοῦ.

«Ἦφθη φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν λάμπων ἀπό τοῦ τάφου ὥραϊος, Χριστός ὁ Κύριος».

Μέ αὐτά τά λόγια ὁ ὑμνωδός διατυπώνει τό μέγα καί σωτηριῶδες γεγονός τοῦτο, διότι τό ἱστορικόν πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ, δηλονότι ὁ κατά τήν ἀνθρωπότητα Υἱός τῆς Παρθένου Μαρίας δέν εἶναι ἕνας ἀπλοῦς κήρυκας ἠθικῶν διδασκαλιῶν, ἀλλά ὁ κριτής τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Εἶναι ὁ μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, «ἀθάνατος ὑπάρχων καί καταδεξάμενος διὰ τήν ἡμετέραν σωτηρίαν σαρκωθῆναι ἐκ τῆς Ἀγίας Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεῖς τε Χριστέ ὁ Θεός, θανάτῳ θάνατον πατήσας, εἷς ὢν τῆς Ἀγίας Τριάδος συνδοξαζόμενος τῷ Πατρί καί τῷ Ἀγίῳ Πνεύματι», ὡς ὁμολογεῖ μελωδικῶς ἡ Ἐκκλησία. Τό δέ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι τό Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, δηλονότι ὁ Παράκλητος, περί οὗ ὁ Χριστός λέγει τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ: «Συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγώ ἀπέλθω, ἐάν γάρ ἐγώ μή ἀπέλθω, ὁ Παράκλητος [τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας], (Ἰω. 14,17), οὐκ ἐλεύσεται πρός ὑμᾶς, ἐάν δέ πορευθῶ πέμψω αὐτόν πρός ὑμᾶς καί ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξει τόν κόσμον περί ἁμαρτίας καί περί δικαιοσύνης καί περί κρίσεως· περὶ ἁμαρτίας μέν, ὅτι οὐ πιστεύουσιν εἰς ἐμέ· περὶ δικαιοσύνης δέ, ὅτι πρὸς τὸν πατέρα μου ὑπάγω καί οὐκέτι θεωρεῖτέ με· περὶ δὲ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται».

[Ἀναλυτικώτερον εἰπεῖν: θά δώσει δέ ὁ Παράκλητος, δηλαδή τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἀπόδειξιν καί περί τοῦ ὅτι συνετελέσθη ὀριστική καί τελειωτική κατάκρισις καί καταδίκη τοῦ διαβόλου, διότι ὁ ἄρχων τοῦ ἁμαρτωλοῦ τούτου κόσμου, δηλαδή ὁ σατανᾶς, ἔχει κατακριθῆ διὰ τοῦ θανάτου μου καί ἔχασε διὰ παντός τήν ἐξουσίαν του], (Ἰω. 16,7-11).

Ὁ λάμπων ἀπό τοῦ τάφου ὥραϊος Χριστός Κύριος εἶναι τό ἀπρόσιτον ἡμῖν τοῖς ἀνθρώποις φῶς τῆς Ἀναστάσεως κατά τήν ἰδίαν μαρτυρίαν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ λέγοντος «ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωάν. 8,12). Τό φῶς δέ τῆς ζωῆς αὐτῆς εἶναι ἡ ἀπαρχή τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός: «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδοὺ τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου ἀπαρχήν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἵτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων, Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον».

Ἡ ἀπαρχή δέ τῆς νέας βιοτῆς εἶναι τό γεγονός ὅτι, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, διὰ μέν τοῦ Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ «μία ποίμνη γέγονεν, ἀγγέλων καί ἀνθρώπων καί μία ἐκκλησία», διὰ δέ τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς ἐνδόξου Αὐτοῦ Ἀναλήψεως ἐθεώθη ἐν Αὐτῷ καί δι' Αὐτοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ἡμῶν σαρκός τό πρόσλημμα καί ἐτιμήθη ἐν τῇ δεξιᾷ Αὐτοῦ καθέδρᾳ τοῦ Θεοῦ καί Πατρός κατά τὸν Ἅγιον Συμεὼν τὸν Μεταφραστήν. Ἰδοὺ διατί ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας μᾶς καλεῖ λέγων: «Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τοῦ Σωτῆρος τριήμερον Ἐγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῶν τοῦ Ἰδοὺ ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν, κράζοντες· ὁ σταυρωθεὶς καὶ ταφεὶς καὶ ἀναστὰς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε φιλάνθρωπε», (Τρίτη Διακαινησίμου, Στιχηρόν Ἀνατολικόν).

Τό ὁφθέν ἀπρόσιτον φῶς τῆς Ἀναστάσεως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, μᾶς συνήγαγεν σήμερον ἐν τῇ πασχαλίῳ καὶ εὐχαριστιακῇ ταύτῃ συνάξει ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ ἱστορικῷ καί ἱερῷ τόπῳ τῆς ὥραίας ὑμῶν πόλεως, τῆς φερύσης τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, δηλονότι τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα «ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» πάντες κράξωμεν μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ: «Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα. Εἴπωμεν, ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς· Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν·

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζῶν χαρισάμενος».

Ναί, ἀγαπητοί μου, ὁ Ἀναστάς Χριστός εἶναι ὁ Θεός τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας, εἶναι ὁ Θεός τῆς συγχωρήσεως καὶ τῆς ἀνεξικακίας, εἶναι τό φῶς τό ἀληθινόν, «ὁ λέγων», διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής καὶ Θεολόγος, «ἐν τῷ φωτὶ εἶναι καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶν, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶν ἕως ἄρτι· ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῷ φωτὶ μένει, καὶ σκάνδαλον ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν· ὁ δὲ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καὶ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει, ὅτι ἡ σκοτία ἐτύφλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.», (Α΄ Ἰωάν. 2, 9-11).

Ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Σωτῆρα ἡμῶν Χριστόν, ὁ Ὅποιος ἅπασαν ἐφώτισεν τὴν οἰκουμένην διὰ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ἵνα πληρώσῃ τὰς καρδίας μας μέ τό φῶς τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Χριστός Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ἀραβιστί , ἴδε ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον:

<https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2013/05/19/2343/>

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

ngg_shortcode_0_placeholder